

Til Glas

Porcelæn, uamalet Træ, Marmor, Emalje m. m. er ATA Nr. 1 som Rengøringsmiddel. — Det renser paa et Øjeblik og giver et straalende Resultat.

Til Aluminium

er ATA et lige saa stærkt Pudsemiddel, det gør Kogekarrene rene og skinnende som Sølv. Til Aluminium bruges ATA altid tørt — med en tør Klud.

Pris pr. Strødaase 25 Øre og Pakker à 15 Øre

DANSK ARBEJDE

Enefabrikanten: Henkel & Co., A.-S. — København.

A5G11

Ulykken ved Bretagnes Klippekyt.

En stor fransk Turistdamp med Udflygtsdeltagere er Søndag den 14. Juni gaaet under ved Bretagnekysten.

Denne frygtelige Skibskatastrofe har gjort et dybt Indtryk paa hele den franske Befolkning, og fra alle Lande er der til den franske Regering indløbet Kondolence-Telegrammer i Anledning af Ulykken.

Ulykken ved Bretagnekysten er en Tragedie blandt Tragedier, der udspringer paa Havet.

En Ulykke, der griber om Hjertet. Over 300 Mennesker druknet.

Det var Mennesker, der drog paa Søndagsudflugt. De tog vel hjemmefra med Forventning om at tilbringe en god og glædelig Dag borte fra de vanlige Forhold. Ud paa Havet. Ud til Frihed og Friskhed. En god Søndag efter 6 Hverdage, der havde været præget af Arbejde og Spekulationer.

Men det blev Dodens Dag. Skibet, der sejlede ud med glade Mennesker, blev Kastebold for Storm og vilde Bølger og skjulte Skær. Og tilsidst hostede Døden en rig Host.

Og Budskabet gaar over Verden.

Det var Søndag, det skete. Mandag læses der om det i Millioner Hjem Jorden over. Og vi griber. Et Sorgens Budskab, der kaster sine Skygger fjernet ud fra Bretagnes vilde Klipper, hvor Ulykken skete. Det var Franskmand, der blev Stormens

og Havets og Klippernes Bytte. Men langt, langt udover Landegrænserne sidder Mennesker og griber over Ulykken, griber over saa mange Liv, der lagdes ode ved Ulykken.

Det var Søndag, det skete. Samme Dag kunde man i konservativ Blade læse en Skildring af en af de tyske Deltagere i det store Sølslag i Skagerak i Krigens Tid. Han saa Skibe gaa tilbunds, saa Mennesker forsvinde i Havet. Og — fortæller han — da vi kom hjem begravde vi 2000 Døde.

Har vi glemt Skagerak-Slaget? Vel næsten. De, der dræbtes der, var kun en lille, en uhyre ringe Del af alle dem, der sendtes i den store Krig. »Vi begravde 2000 dræbte, da vi kom hjem.« Men Millioner dræbtes og odelagdes i det store Ragnarok.

Har vi glemt dem? Har vi glemt Verdenskrigens vanvittige, blodige Dødsningedans? Nej — vi har ikke glemt den. Og vi vil aldrig glemme den, og vil aldrig glemme at gøre, hvad der staar i Menneskers Magt for at hindre, at den blodige og knusende Kamp begynder igen.

Men er der ikke mange, der har glemt den store Krig? Ser man paa Verden, som den er i Dag, saa maa der være mange, der har glemt hvad der skete den Gang. De handler, som havde man aldrig oplevet Verdenskrigens Gru af Millioner af knuste Menneskeskæbner og ødelagte Værdier. Disse Mennesker er i deres Handel og Vandel naadig, da de søger at kaste Verden ud i en ny, forfærdelig Strid Nationerne imellem.

Det var en Ulykke, der skete ved Bretagnes Klippekyt. Og

det stod vel ikke i Menneskers Magt at hindre den. Vi griber af Sorg og fæler, hvor frygteligt saadan en Ulykke rammer.

Men Slaget ved Skagerak? Og Verdenskrigens Tusinder Kamp og Millioner knuste Skæbner. Det var Menneskeværk. Og Mennesker arbejder haardt og koldt og kynisk paa den nye Krig. Menneskeværk.

Der sorges og beklages: 300 Mennesker satte Livet til ved en Ulykke.

Samtidig smides Milliarder Kroner ind i Militarismens umættelige Gab. Til hvad? Til Nationers Odelæggelse og Udslettelse!

(«Social-Demokraten»).

O navni, navni.

»Eygeygameg armingine« verður ofta látið, og eg skal siga tykkum tað, skal eg siga tykkum, at hesin setningur við góðari grund kann brúkast um navna í Skýmaskotinum. Hann líkafrám »vandsmegir af Torste, sum táirini trilla bæði upp og niður eftir hansara skeggfrú hoku, nú hann sær, at eisini hann er so skikkaður, at skilafólk kann halda sær á teiti av honum, sjálvt táð hann glepar mest.

Tað er nú so, at glepsini gera ongan skaða, men skuldi navni í Skýmaskotinum farið at bita, ja bita illa, tá eru ráð fyrri hond, nemliga at málbinda hann við sambandsgeirum og tjóðar hann í Skýmaskotinum, til ávaringar fyrri aðrar líkasinnaðar, illasinnaðar skjaldarungar, ið fáa illt av litlum og ongum, og bita, uttan ávísala grund.

Men um navni er nakað næskur og gruggutur viðhvørt, so sest hann ikke altid saa gruggetur skal eg siga tykkum.

Leiðdur og keddur av at ganga skaldaorindi fyrri ondina í Skýma-

skotinum, skal hann hava funnið uppá nakað annað minni ondligt, men ikki minni »poetiske«. Tann vegin fara so mong, og sjálvt um navni ikki ætla at vera bannsettur, so kann hann gott gerast skoltsettur, um tað skuldi koma reiduliga út í spargment, at skjaldarungin í Skýmaskotinum »promenerar«, ella »marsjerar«, sjálvt annar við drignum eitur.

svorðum, peikandi beint upp eftir, so eingin skal koma til skaðar, men í smug, í smug prikar hann nú kortini állavæl.

Navni í Skýmaskotinum skal ikki blanda seg uppí mína skrivning, um hon er fin ella minni fin, ti Skýmaskotartíffarið er ikki skikkað til at gera nakað stús burturúr, o nei, armingin. Men puffa tú bara, navni, so leingi tú ikki bitur, bílar ikki.

L. | S.

Tað gongur fram hina beinu leiðina.

Tað gongur stóðugt fram á við at sameina Føroyingar um at varðveita fuglin á landi okkara. Bjartari og hjartari skilja vit, at vit ikki eiga at forfjóna hitt stóra virði, sum land okkara eigur í sínum frálíku fugla-líkundum.

Nýliga hava Lambamenn fríða eitt langt strekk hjá sær. Hovbingar fylgdu eftir og fríðaðu Hovshólm. Og Svinoyingar, hvørs vinsemi til fugl er øllum kunnugt sum Svinoyinna vitja, hava nú lagt enn meir fyrri og fingið fríða víða um oynna.

Aðrastaðnis er antin á tal ella í umbána at lýsa fríð yvir fugl.

Tað er sjónligt, at tað nú er ikki lítið álvara víða hvar til at leggja bátin á ein annan bógv, enn hann hevur ligið.

Alt kann ikki koma ísenn. Men væntandi er, at alt tað sum nú týðar, at fólkahugurin í Føroyum vaknar til varðveitan av fuglaskipanini, má koma til at loða saman í eitt felags lógvatik til at byggja upp aftur tann fuglaring, sum eitt hugleyst oyðingarverk í öldir hevur týnt í stórum burtur av.

Tað er hugnaligt at vita, at tjóð okkara er so vorðin, at hon fegin tekur við, tá okkurt av reidilígun og almennum virði kann bótast og alast fram í landi okkara. Tað boðar um, at gott liggur framanfyrri okkum.

Tað eigir ikki at gloymast, at blóðini í Føroyum — einki undantak — altíð hava verið til reiðar at elva til at fjálga um fuglin hjá okkum. Her standa tey føroysku blóðini langt á odda fram um útlendsk blóð. At tey eisini fram eftir hava góð orð at siga, hevur alt at týða.

Sverre Patursson.

Norgesbrev.

Lockouten.
Forhandlingene avbrudt pány.

(Fra vor Korrespondent).

Oslo, den 24. juni 1931.

Det ser ikke særlig lyst ut for en snarlig avslutning på den store og nu så langvarige lockout. Efter at riksmeglingsmannens forslag var forkastet av både arbeiderne og arbejdsgiverne, blev der optatt direkte forhandlinger mellem partene, men også disse er avbrudt uten at enighet er opnådd. Forelobig drives der ingen forhandlinger og det synes som om konflikten skal komme á vare ennu en tid fremover. Arbejdsgiverne, iallfall de større og toneangivende blandt dem, vil ikke slå av på sine vidtgående krav om lønsreduksjon og andre inndømmelser fra arbeidernes side.

Virkningene av lockouten begynner nu á bli ganske følelige også for andre enn de direkte berørte. Således har tollintra-den allerede sviklet med flere millioner siden lockoutens begynnelse og omsetningslivet lider sterkt på grunn av den minskede kjøpeevne blandt forbrukerne.

De uroligheter som var omalt i forrige korrespondanse, har ikke gjentatt sig og militæret er nu trukket tilbake efter at

streikebryterne har fått »ferie«. En del politi er dog blitt tilbake og har arrestert en rekke unge kommunister som er siklet for á ha ledet demonstrasjonene.

Ny brodfordyrelse.

Ved á stille kabinetsspørsmål har bondepartiregjerungen mot arbeiderpartiets stemmer fått vedtatt en utvidelse av den såkalte »korntrygd« d. v. s. en overpris som betales for norsk korn til sløtte for, de bønder som driver kornavl. Da det nesten utelukkende er de store bønder på østlandet som driver kornavl, og da overprisen skal dekkes ved øket toll på mel, vil det bli arbeiderne, fiskerne og småbrukerne som kommer til á yde denne »støtte« til storbønderne.

S. S.

Úr Føroyum.

Tórshavn.

Løgtingstiðindi 1930

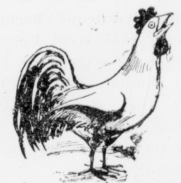
eru útkomin og eru nú, seinast í juni mánað, send lógtings-mønum.

Um fleskaðar

fleskaprísir skrivur ein í »Tingakr.« seinast, og tað kann væl vera, at onkur gleiðir við, táð hann sær tey tol, ið har vera flutt fram.

Tað er so mangt, ið kann sigast at hava verið fleskað, hvatið prísinum viðvíkjur, umframt tað innflutta fleski. T. d. vita vit, at seyðakjót verður flutt bæði frá Austráliu og Suð-urameriku til Føroyar í góðum frystum standi, og verður selt við handlarnar í Havn heldur biligari enn føroyskt kjøt. Sjálvt danskt og enskt oksakjøt kann ein eisini fáa í Havn líka biligt sum føroyskt. Tað er skinhárligt, at fleskaðan ikki bert kann forast yvir á innflutta flesk, men ikki minni á vanligt føroyskt neyta- og seyðakjøt; tí hvat ið Havnini viðvíkjur, so hevur okkara heimliga kjøt verið selt til dúgliga fleskaðar fleskaprísir.

„Kukkulárakó“:

Sakarmál!!

gelur Ljýggjas bóndi við Hús í »Krossi« mikudagin. Hetta man vera eitt kukkulárakó og eitt gleiv av sinnismuni. Ella skal tað vera at hann, javnbjóðis við tað ið tíkið verður til í »Fugla-kvæðinum«, »reystur blant sínar grannar gelur uppá róse«.

L. | S.

Radio-kapptelvingin

millum »Havnar teltvarpafelag« og Noreg verður ikki fyrr enn 16. august komandi; Norðmønum ber ikki til fyrr. Her var mest alt fyrirreikað, og fólk gleddu seg til at siggja leikin. Men stuttleikan fáa vit so 16. aug.

I. O. G. T.

»Sverri kongur« hevur samkomu á Føroya Fólkaháskúla mikukvöldið 1. juli kl. 1/2.